

 [instagram.com/harmonija_knjige](https://www.instagram.com/harmonija_knjige)
 [facebook.com/harmonija_knjige](https://www.facebook.com/harmonija_knjige)
www.harmonijaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA:

David R. Hawkins, M.D., Ph. D.

Power vs. Force: *The Hidden Determinants of Human Behavior*

Copyright © 1995, 1998, 2004, 2012 by David R. Hawkins

Original English language publication 1995 by Veritas Publishing, Arizona, USA.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Danijela Varagić

LEKTURA I KOREKTURA:

Lidija Cenić

DIZAJNER KORICA:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1.000

IZDAVAČ:

Publik praktikum, imprint Harmonija

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:

2026

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Dejvid R. Hokins

MOĆ

NASPRAM

SILE

HARMONIANIJA

Oni koji su vešti, nisu upadljivi.

Deluju naivno.

Oni koji ovo znaju, poznaju obrasce apsolutnog.

Poznavati obrasce je suptilna moć.

Suptilna moć sve pokreće i nema ime.

SADRŽAJ

Uvodna reč	9
Predgovor	15
Uvod	27
PRVI DEO: ALATI	39
1. Ključni pomaci u znanju	41
2. Istorija i metodologija	51
3. Rezultati i tumačenja testova	60
4. Nivoi ljudske svesti	66
5. Društvena raspodela nivoa svesti	81
6. Novi horizonti u istraživanju	87
7. Svakodnevna analiza kritične tačke	96
8. Izvor moći	108
DRUGI DEO: RAD	117
9. Obrasci moći u ljudskim stavovima	119
10. Moć u politici	123
11. Moć na tržištu	130
12. Moć i sport	137
13. Društvena moć i ljudski duh	143
14. Moć u umetnosti	150
15. Genijalnost i moć kreativnosti	155
16. Preživeti uspeh	161
17. Fizičko zdravlje i moć	164
18. Fizičko blagostanje i proces bolesti	168

TREĆI DEO: ZNAČENJE	175
19. Baza podataka svesti	177
20. Evolucija svesti	182
21. Proučavanje čiste svesti	192
22. Duhovna borba	201
23. Potraga za istinom	208
24. Razrešenje	219
Apendiks A	225
Apendiks B	226
Beleške	230
Rečnik pojmova	241
O autoru	247

UVODNA REČ

Zamislite da imate pristup jednostavnim da/ne odgovorima na svako pitanje koje želite da postavite. Jasno vidljivim odgovorima na *svako* pitanje. Razmislite o tome...

Evo očiglednih primera: „Džejn se viđa sa drugim?” (DA/NE?); „Džoni govori istinu o školi?” (DA/NE?) Sledeći korak je: „Ovo je sigurno ulaganje?” (DA/NE?) ili „Vredi li slediti ovaj put u karijeri?” (DA/NE?)

Zamislite da *svako* ima pristup tome. Posledice bi bile zapanjujuće. Razmislite šta bi se dogodilo našem nezgrapnom i često manjkavom sudskom sistemu kad bi postojao jasan i proverljiv odgovor na pretpostavku: „Optuženi je kriv po svim tačkama optužnice?” (DA/NE?)

Šta bi se dogodilo s politikom kakva je danas kad bismo svi mogli postaviti pitanje: „Taj i taj kandidat iskreno namerava da ispuni svoja predizborna obećanja?” (DA/NE?) i ako bismo svi dobili isti odgovor?

Šta bi se dogodilo sa čitavim advertajzingom?

Shvatate o čemu govorim. Ta ideja se ubrzano širi. Šta se dešava s nacionalizmom? („Ta i ta nacija *zaista* ima nameru da svrgne demokratiju?”) S vladom? („Ovaj predlog zakona *zaista* štiti prava građana?”)

Šta se dešava u slučaju: „Ček je u pošti”?

Ako je, kao što se kaže, čovek naučio da laže sat vremena nakon što je progovorio, onda bi fenomen o

kojem pričamo izazvao najdublju promenu ljudskog znanja otkad društvo postoji; transformacije koje bi pokrenuo – na poljima od komunikacije do etike, u osnovnim pojmovima i svakom detalju postojanja – bile bi tako duboke da je teško i zamisliti kako bi život izgledao u novoj eri istine koja bi usledila. Svet kakav je danas bespovratno bi se izmenio u korenu.

Kineziologija: imenica. Proučavanje mišića i njihovih pokreta, naročito u smislu fizičkog uslovljavanja. [Grčki kinesis, pokret (kinein, pomerati) + -logija.]⁽¹⁾

Proučavanje kineziologije je prvi put dobilo pažnju naučne javnosti u drugoj polovini prošlog veka kroz rad dr Džordža Gudharta, koji je uveo specijalnost *primenjene kineziologije* nakon što je otkrio da neškodljivi fizički stimulansi – na primer, blagotvorni nutritivni dodaci – uvećavaju snagu testiranih mišića, dok nepovoljni stimulansi izazivaju naglo slabljenje tih mišića. Zaključak je bio da na nivou mnogo nižem od konceptualne svesti telo „zna” i u stanju je da putem testiranja mišića signalizira šta je dobro, a šta loše po njega. Klasičan primer, naveden kasnije u ovom radu, jeste univerzalno zabeleženo slabljenje testiranih mišića u prisustvu hemijskog zaslađivača; isti mišići ojačaju u prisustvu zdravog i prirodnog suplementa.

U kasnim sedamdesetim dr Džon Dajmond je ovu specijalnost preradio u novu disciplinu koju je nazvao *bihejvioralnom kineziologijom*. Zapanjujuće otkriće dr Dajmonda bilo je da testirani mišići jačaju ili slabe u prisustvu pozitivnih ili negativnih *emocionalnih i intelektualnih stimulansa*, kao i fizičkih.⁽²⁾ Osmeh rezultira snagom na testu, dok izjava: „Mrzim te” vodi slabosti.

Pre nego što nastavimo, detaljno ćemo objasniti kako se možemo „testirati”, naročito zato što će čitaoci sigurno želeti da to sami isprobaju. U svojoj knjizi iz 1979. *Your Body Doesn't Lie*,⁽³⁾ dr Dajmond prikazuje proceduru koja predstavlja adaptaciju klasičnog opisa iz knjige H. O. Kendala, *Muscles*:

Testing and Function (Baltimore: Williams & Wilkins, 2nd ed., 1971).

Potrebno je dvoje ljudi za izvođenje kineziološkog testa. Odaberite prijatelja ili člana porodice za testiranje. Njega ili nju zvaćemo vašim subjektom.

1. Neka se subjekat uspravi, spusti desnu ruku duž tela, a levu postavi paralelno podu, ispravljenu u laktu. (Možete koristiti i drugu ruku ako želite.)
2. Okrenite se ka subjektu i postavite levu šaku na njegovo desno rame da bi stajao mirno. Zatim stavite desnu šaku na ispruženu levu ruku subjekta malo iznad zgloba.
3. Recite subjektu da pruži otpor kad pokušate da mu spustite ruku.
4. Sad mu naglo, čvrsto i ujednačeno pogurajte ruku naniže. Cilj je gurnuti dovoljno jako da se testira elastičnost ruke, a ne da se mišić zamori. Nije reč o tome ko je jači već može li mišić da „zakoči” rameni zglob da se ne pomeri.

Pod pretpostavkom da nema fizičkih problema s mišićem i da je subjekat u normalnom, opuštenom stanju uma i ne prima stimulanse spolja (zato je važno da se eksperimentator ne smeje ili na bilo koji drugi način komunicira sa subjektom), mišić će „pokazati snagu” – ruka se neće pomeriti. Ako se test ponovi u prisustvu negativnog stimulansa (na primer, veštačkog zaslađivača), „iako ne budete gurali jače nego ranije, mišić neće moći da se odupre pritisku i ruka subjekta će se spustiti na bok.”⁽⁴⁾

Ubedljiv aspekt Dajmondovog istraživanja bila je ujednačena reakcija njegovih subjekata. Dajmondovi rezultati bili su predvidljivi, ponovljivi i univerzalni. To je bio slučaj i kad nije bilo racionalne veze između stimulansa i reakcije. Iz potpuno neutvrđenih razloga, izvesni apstraktni simboli vodili su do toga da subjekti pokažu slabost na testu; sa drugima je bilo suprotno.

Neki rezultati bili su zbunjujući. Izvesne slike, bez izrazito pozitivnog ili negativnog sadržaja, uticale su da svi subjekti

pokažu slabost, dok su druge „neutralne” slike uticale da svi subjekti pokažu snagu. Neki rezultati podstakli su na razmišljanje: praktično sva klasična muzika i skoro sva pop muzika (uključujući „klasični” rokenrol) vodile su do univerzalno jake reakcije, ali hard-rok ili metal koji su se pojavili u kasnim sedamdesetim proizvodili su univerzalno slabu reakciju.

Dajmond je usput primetio još jedan fenomen mada nije ulazio u dublju analizu svojih neobičnih rezultata. Subjekti koji su slušali snimke na kojima govornici lažu – iako su zvučali ubedljivo i kao da govore istinu – pokazali su slabost. Kad su slušali snimke s proverljivim, istinitim izjavama, svi su pokazali snagu.⁽⁵⁾ To je bila polazna tačka rada autora ovog izdanja, poznatog psihijatra i lekara Dejvida R. Hokinsa. Doktor Hokins je 1975. počeo sa istraživanjem kineziološke reakcije na istinu i laž.

Ustanovljeno je da subjekti testiranja nisu morali biti svesno upoznati sa supstancom (ili pitanjem) koja se testira. U dvostruko slepim studijama¹ – i u masovnim ogledima koji su uključivali čitav auditorijum na predavanjima – subjekti su univerzalno pokazali slabost kao reakciju na neobeležene kovertе s veštačkim zaslađivačem, a snagu na identične placebo kovertе. Ista naivna reakcija javila se i pri testiranju intelektualnih vrednosti.

Ovde je zapravo reč o zajedničkoj svesti, *spiritus mundi*, ili kako to Hokins naziva, sledeći Junga, „bazi podataka svesti”. Ovaj fenomen koji je uobičajen kod ostalih društvenih životinja – gde se riba koja pliva na ivici jata momentalno okrene kad ostale koje su četiristo metara udaljene beže od grabljivaca – podsvesno se odnosi na našu vrstu. Ima previše dokumentovanih slučajeva u kojima su pojedinci u bliskom dodiru sa informacijama koje su direktno iskusili njima potpuno nepoznate osobe da bismo poricali da postoje oblici kolektivnog znanja osim onog stečenog putem racionalne svesti. Ili se možda može jednostavnije reći da postoji ista

¹ Istraživanje u kojem ni ispitanici ni istraživač ne znaju koja terapija se primenjuje sve dok se eksperiment ne završi. (Prim. prev.)

iskra subracionalne mudrosti koja razaznaje zdravo od nezdravog i istinu od laži.

Značajan element ovog fenomena je binarnost odgovora. Hokins je otkrio da pitanja moraju biti tako formulisana da odgovor bude jasno da ili ne, kao nervna sinapsa koja se formira ili ne; kao najosnovniji ćelijski oblici „znanja”; kao sve ono što nam najnapredniji fizičari govore o suštinskoj prirodi univerzalne energije. Je li ljudski mozak, na nekom osnovnom nivou, čudesni računar povezan s poljem univerzalne energije, koji zna mnogo više nego što zna da zna?

U svakom slučaju, dalje istraživanje dr Hokinsa dovelo je do plodonosnog otkrića u vidu kalibriranja skale relativne istine prema kojoj intelektualni stavovi, izjave ili ideologije mogu da se rangiraju u rasponu od jedan do hiljadu. Možemo pitati: „Ova stavka (knjiga, filozofija, profesor) kalibrira na dvesta (DA/NE?); dvesta pedeset (DA/NE?)” i tako dalje, dok tačka zajedničke slabe reakcije ne odredi poziciju na skali. Ogroman uticaj ovakvog kalibriranja bio je to što se prvi put u ljudskoj istoriji mogla proceniti ideološka validnost kao urođena osobina *svakog* subjekta.

Nakon dvadeset godina sličnih kalibracija, Hokins je mogao da analizira celokupan spektar nivoa ljudske svesti i razvije zadivljujuću mapu geografije čovekovog iskustva. Ova „anatomija svesti” prikazuje profil čoveka u celosti i omogućava opširnu analizu emocionalnog i duhovnog razvoja pojedinih, društava i ljudske rase uopšte. Tako duboka i dalekosežna perspektiva pruža nam ne samo novo razumevanje čovekovog putovanja kroz univerzum već i vodič povodom naše i pozicije naših suseda na lestvici duhovnog prosvetljenja, kao i pozicije na sopstvenom putovanju da postanemo ono što možemo postati.

U ovom izdanju, dr Hokins koristi rezultate svojih višedecenijskih istraživanja i uvida za upečatljivo rasvetljavanje revolucionarnih otkrića napredne fizike čestica i nelinearne dinamike. Prvi put u zapadnjačkom intelektualnom svetu beleži se potvrda hladne nauke za nešto što su mistici i sveci oduvek tvrdili o sopstvu, Bogu i samoj prirodi stvarnosti.

Ova vizija bivstva, bîti i božanstva predstavlja sliku čovekovog odnosa prema univerzumu koja jedinstveno i podjednako zadovoljava i dušu i razum. Bogata je to intelektualna i duhovna žetva... mnogo toga možete dobiti i još mnogo toga više dati.

Okrenite novi list. Budućnost počinje sada.

E. Vejlen, urednik

Bard Press

Arizona, 1995.

PREDGOVOR

Činjenice u ovoj knjizi naučno su izvedene i objektivno uređene i, kao i sve istine, pre svega su lično doživljene. Počevši od ranog detinjstva, intenzivna stanja svesnosti tokom dugog niza godina najpre su inspirisala, a potom i usmerila proces subjektivne spoznaje koja je konačno našla izraz u ovoj knjizi.

Kad sam imao tri godine doživeo sam iskustvo apsolutne svesti o svom postojanju, neverbalnog, ali potpunog razumevanja značenja pojma *ja jesam*, nakon čega je usledila zastrašujuća spoznaja da „ja” možda i ne postoji. To je bilo trenutno buđenje iz nesvesnosti do aktivne svesnosti samog bivstvovanja. U tom trenutku rodilo se lično sopstvo, a dualnost pojmova *jeste* i *nije* ušla je u moju subjektivnu svesnost.

Tokom detinjstva i rane adolescencije paradoks postojanja i pitanje stvarnosti sopstva neprestano su me proganjali. Lično sopstvo ponekad se utapalo u šire, *bezlično* sopstvo i vratio bi se prvobitni strah od nepostojanja, osnovni strah od ništavila.

Buđenje prisutnosti

Radio sam kao raznoslač novina 1939. u ruralnom Viskonsinu i pokrivaio teritoriju od dvadeset sedam kilometara. Jedne tamne zimske noći našao sam se u mećavi kilometrima od kuće. Temperatura je bila

dvadeset stepeni ispod nule, a moj bicikl klackao se po zaleđenom, snegom prekrivenom polju. Snažan vetar oduvao je novine koje sam prevezio u prednjoj korpi i razbacao ih svuda unaokolo. Suze su mi krenule od nemira i iscrpljenosti; odeća mi je bila zaleđena, a bio sam daleko od kuće. Da bih se sklonio od vetra, prokopao sam udubljenje kroz led visoke gomile snega. Drhtanje je prestalo i nastupila je prijatna toplina, a zatim stanje mira koje se ne može opisati. Oblile su me svetlost i bezgranična ljubav koje nemaju početka ni kraja i neodvojive su od moje biti. Postao sam nesvestan fizičkog tela i okruženja, a moja svesnost stopila se sa sveprisutnom svetlošću. Um se utišao; sve misli su stale. Jedino što je postojalo i može postojati bila je beskonačna prisutnost, van okvira vremena i opisa.

Činilo se da su prošli vekovi kad mi je neko prodrmao koleno i vratio me u sadašnjost – zatim se ukazalo zabrinuto lice mog oca. Osetio sam veliku odbojnost da se vratim u telo i sve što ide uz to, ali mnogo sam voleo oca, pa sam zbog njegove boli odlučio da ipak tako postupim. Rezervisano sam saosećao s njegovim strahom od moje smrti, ali istovremeno je koncept „smrti” delovao besmisleno.

O ovom iskustvu nikada ni sa kim nisam pričao. Nije bilo konteksta u okviru kojeg bi se moglo razumeti; nikada nisam čuo za duhovna iskustva (osim za ona vezana za živote svetaca). Ali nakon ovog iskustva, prihvaćena stvarnost sveta počela je da izgleda samo kao privremena; tradicionalno religijsko učenje izgubilo je značaj i, paradoksalno, postao sam agnostik. U poređenju s božanskom svetlošću za koju sam osetio da prožima sve što postoji, bog tradicionalne religije slabo je zračio. Izgubio sam religiju, ali otkrio sam duhovnost.

Za vreme Drugog svetskog rata dodeljena mi je rizična dužnost deminera i često sam bio na ivici smrti – ali za razliku od ostalih članova odreda, nisam osećao strah. Kao da je smrt izgubila svoju autentičnost. Posle rata sam se zaposlio da bih finansirao studije medicine jer sam bio zadivljen kompleksnošću uma i želeo da studiram psihijatriju. Moj psihoanalitičar

tokom studija profesor Univerziteta u Kolumbiji takođe je bio agnostik – nismo podržavali religiju. Analiza je dobro protekla, kao i moja karijera i postao sam prilično uspešan.

Međutim, nisam lako uplovio u profesionalne vode: podlegao sam progresivnoj i fatalnoj bolesti koja nije reagovala ni na jednu dostupnu terapiju. Do svoje trideset osme godine znao sam da ću umreti. Nije mi bilo stalo do tela, ali moj duh je bio u stanju izuzetne boli i očaja. Dok mi se bližio sudnji trenutak, sevnula mi je misao: *Šta ako postoji Bog? Zato sam se pomolio: „Ako postoji Bog, molim ga da mi sad pomogne.“* Predao sam se Bogu, kakav god postojao, i ostao bez svesti. Kad sam se probudio, nastupio je tako ogroman preobražaj da sam zanemio u strahopoštovanju.

Osoba koja sam bio više nije postojala. Nije ostalo ništa od ličnog sopstva i ega – samo beskonačna prisutnost tako neograničene moći da je to bilo sve što postoji. Ta prisutnost zamenila je ono što je bilo „ja“, a telo i njegove postupke kontrolisala je samo beskonačna volja prisutnosti. Svet je osvetljavala jasnoća beskonačne jedinstvenosti koja se ispoljavala putem neizmerne lepote i savršenstva svih stvari.

Ovaj spokoj opstao je devet meseci. Nisam imao sopstvenu volju; spontano, moje fizičko biće obavljalo je svoj posao vođeno beskrajno moćnom, ali izuzetno blagom voljom prisutnosti. U tom stanju nije bilo potrebe o bilo čemu misliti. Istina je bila po sebi jasna; koncepti nisu bili neophodni ili čak mogući. U isto vreme, nervni sistem bio je izuzetno opterećen, kao da je propuštao mnogo više energije nego što je predviđeno njegovim mrežama.

Nije bilo moguće uspešno funkcionisati u svetu. Osim straha i nemira, nestala je i svaka motivacija. Nije bilo potrebe za traganjem jer je sve bilo savršeno. Slava, uspeh i novac nisu imali značaja. Prijatelji su me podsticali da budem pragmatičan i vratim se svojoj praksi, ali nije bilo podstreka za to. Međutim, otkrio sam da mogu da vidim šta je u osnovi ličnosti; video sam da emocionalne slabosti potiču od ljudskog uverenja da oni *jesu* ta ličnost. Tako se, sama od sebe, moja praksa obnovila i ostvarila ogroman uspeh.

Ljudi su dolazili sa svih strana Sjedinjenih Država – imao sam hiljadu novih pacijenata godišnje. Na kraju je pedeset terapeuta i drugih radnika radilo za mene; imao sam dve hiljade dnevnih pacijenata; poslovni prostor od dvadeset pet kancelarija; i laboratorije za istraživanje i encefalografiju.² Pozivali su me da učestvujem u emisijama na radiju i televiziji, uključujući *The MacNeil / Lehrer News Hour, Today* i *The Barbara Walters Show*. Godine 1973. obavestio sam javnost o radu u knjizi *Orthomolecular Psychiatry* (s nobelovcem Lajnusom Polingom kao koautorom) i čini se da je to za mnoge bila osetljiva tema.

Ljubav, pozitivno zračenje i čuda

Opšte stanje mojih nerava lagano se popravljalo, a zatim je usledio novi fenomen – snop prijatne, ugodne energije neprestano se podizao kroz kičmeni stub do mozga, gde je stvarao osećaj neprekidnog zadovoljstva. Sve u životu odigravalo se kroz sinhronicitete i razvijalo u savršenom skladu, a čudesno je postalo uobičajeno. Izvor onoga što bi svet zvao *čudima* bila je prisutnost, a ne lično sopstvo. Ono što je ostalo od mog ličnog „ja” bilo je samo svedok ovim fenomenima. Više „ja”, dublje od mog sopstva ili njegovih ranijih misli, odlučivalo je o svemu što se događa.

Ovakvo stanje prijavljivali su i drugi, što me je navelo da istražim duhovna učenja – uključujući učenja Bude, Huang Poa i drugih prosvetljenih mudraca; kao i skorijih učitelja poput Ramane Maharšija i Nisargadate Maharadža – i tako utvrdim da ova iskustva nisu bila jedinstvena. Odjednom je spis *Bhagavad Gita* imao smisla; o istoj duhovnoj ekstazi govorili su Šri Ramakrišna i hrišćanski sveci.

Sve i svi na svetu svetleli su i bili izuzetno lepi. Sva živa bića zračila su spokojem i sjajem. Bilo je očigledno da čitavo čovečanstvo pokreće unutrašnja ljubav, ali su ljudi postali

² Encefalografija je metoda kojom se registruje električna aktivnost mozga uz pomoć elektroda. (Prim. prev.)

toga nesvesni; većina živi kao da spava, ne uviđajući ko su zaista. Svi su izgledali usnulo, ali neverovatno lepo – osećao sam ljubav prema svima.

Bilo je neophodno da prestanem sa uobičajenom praksom meditacije od sat vremena ujutru i opet pre večere jer bi se moje blaženstvo toliko uvećalo da nisam mogao da funkcionišem. Iskustvo koje sam kao dečak doživeo u snežnom nanosu ponavljalo se, ali postajalo je sve teže napustiti to stanje i vratiti se običnom životu. Neverovatna lepota je iz svega isijavala do savršenstva i tamo gde je svet video ruglo ja sam video samo bezvremenu lepotu. Ova duhovna ljubav prožimala je moju percepciju u celosti; nestale su sve granice između ovde i tamo, tad i sad, mene i tebe.

Proveo sam dve godine u unutrašnjoj tišini, a snaga prisutnosti je rasla. Nisam imao lični život – moja lična volja više nije postojala. Bio sam instrument beskonačne prisutnosti i postupao u skladu s njenom voljom. Ljudi su osećali izuzetan mir u auri te prisutnosti; tragaoci su tražili odgovore od mene, ali pojedinac „Dejvid” više nije postojao. Ti ljudi su zapravo izvlačili odgovore iz sopstvenih bića, koja se nisu razlikovala od mog. Dok sam gledao svaku osobu, moje sopstvo isijavalo je iz njihovih očiju. *Kako sam dospao u sva ta tela?* Pitao sam se.

Dogodile su se čudesne stvari koje se nisu mogle lako razumeti. Mnoge hronične bolesti od kojih sam godinama bolovao nestale su; moj vid se spontano normalizovao i više mi nisu bile potrebne bifokalne naočare koje sam nosio veći deo života. Povremeno sam osećao izuzetno blaženu energiju – beskonačnu ljubav – koja bi iznenada počela da isijava iz mog srca pred prizorom nesreće. Na primer, jednom sam vozio magistralom kad je ta neverovatna energija počela da isijava iz mojih grudi. Kad sam ušao u krivinu, video sam da se upravo dogodila nesreća; u stvari, točkovi prevrnutog automobila još su se vrteli. Energija snažnog intenziteta prešla je iz mene u putnike automobila, a zatim je nestala po sopstvenom nahođenju. U drugoj prilici, išao sam ulicama nepoznatog grada kad je energija potekla u bloku ispred mene.

Zadesio sam se na mestu gde je počinjao sukob bandi, ali učesnici su se povukli i počeli da se smeju. Zatim je energija opet nestala.

Nastupale su intenzivne promene u percepciji, bez upozorenja, u neverovatnim okolnostima. Dok sam večerao sâm u restoranu na Long Ajlendu, prisutnost se iznenada pojačala dok se sve osobe i stvari, koje su delovale razdvojeno običnom posmatraču, nisu stopile do bezvremenog jedinstva i jedinstvenosti. U nepomičnoj tišini video sam da nema „događaja” ni „stvari” i da se ništa zapravo ne „događa” jer su prošlost, sadašnjost i budućnost samo objekti percepcije, kao što je to i iluzija odvojenog „ja”, podložnog rođenju i smrti. Moje ograničeno, lažno sopstvo utopilo se u univerzalno sopstvo kao svoj istinski izvor i imao sam neopisiv osećaj da sam se vratio kući, u stanje apsolutnog mira, oslobođeno sve patnje. Samo je iluzija individualnosti izvor sve patnje – kad shvatimo da smo *mi* univerzum, celoviti i sjedinjeni sa svim što jeste, zauvek beskonačni, dalja patnja nije moguća.

Iscljenje uz pomoć prisutnosti

Pacijenti su mi dolazili iz svih zemalja sveta, a neki od njih bili su prilično beznadežni. Groteskni, u grču, obavijeni mokrim čaršavima tokom transporta iz udaljenih bolnica, dolazili su kod mene radi terapije za više stadijume psihoza i ozbiljne, neizlečive mentalne poremećaje. Neki su bili katonični;³ mnogi godinama nisu progovorili. Ali ispod tih vidljivih oštećenja, u svakom pacijentu sam jasno video blistavu bît ljubavi i lepote koja se nije mogla videti običnim okom i zbog toga je osoba postala potpuno nevoljena u ovom svetu.

Jednog dana doveli su mi nemu katatoničnu pacijentkinju u ludačkoj košulji. Imala je ozbiljan neurološki poremećaj i nije mogla da stoji – grčevito se uvrtila na podu, a oči su joj

³ Katatonija je poremećaj poput šizofrenije, pri čemu je pacijent ili potpuno nepokretan i nesposoban za reakciju ili sklon nekontrolisanim pokretima i agitaciji. (Prim. prev.)

bile prevrnute nagore. Kosa joj je bila zamršena i odeća pocepana, a mogla je da je izgovori samo grlene glasove. Njena porodica bila je prilično bogata; dakle, tokom godina su je pregledali mnogobrojni lekari, uključujući i slavne specijaliste iz čitavog sveta. Isprobane su sve terapije dok medicinska profesija nije konačno odustala, nazivajući njenu situaciju „beznadežnom”.

Pogledao sam je i bez reči upitao: „Šta želiš da uradim s njom, Bože?” Onda sam shvatio da samo treba da je volim; to je bilo sve. Njeno unutrašnje biće isijavalo je kroz njene oči i ja sam se povezoao s tom nežnom biti. U toj sekundi bila je isceljena sopstvenim uvažavanjem one koja zaista jeste; nije joj više bilo važno šta se dešava njenom umu ili telu.

To se, u suštini, dešavalo s brojnim pacijentima. Neki su se oporavili u očima sveta, a neki nisu, ali je li ili nije došlo do kliničkog oporavka pacijentima više nije bilo važno. Njihova unutrašnja agonija bila je završena; osećali su ljubav i mir iznutra i njihov bol je prestao. Ovaj fenomen se može objasniti samo time da je saosećanje prisutnosti preoblikovalo stvarnost svakog pacijenta tako da je on iskusio isceljenje na nivou koji prevazilazi svet i pojave u njemu. Unutrašnji mir u kojem sam ja bitisao obuhvatio nas je oboje, izvan vremena i identiteta.

Video sam da *sav bol i patnja izvire isključivo iz ega, a ne iz Boga*. To je bila istina koju sam u tišini prenosio u um svojih pacijenata. Kad sam naslutio ovakvu mentalnu blokadu u jednom drugom nemom katatoničnom pacijentu koji nije govorio dugi niz godina, rekao sam mu: „Kriviš Boga za ono što ti je uradio ego.” On je zatim skočio s poda i počeo da govori, na veliko zaprepašćenje sestre koja je bila svedok događaja.

Ali ovaj rad je počeo sve više da me opterećuje i lomi. Pacijenti su vraćani kako bi sačekali da se oslobodi krevet – mada je bolnica s kojom sam sarađivao izgradila dodatno odeljenje kako bi smestila moje pacijente. Osećao sam ogroman nemir pred naletom ljudske patnje jer sam mogao da primam jednog po jednog pacijenta. Kao da sam pokušavao da šoljicom izbacim svu vodu iz mora. Smatrao sam da mora postojati

način da se izbori sa uzrocima te česte slabosti i beskrajnog toka duhovne nesreće i ljudske patnje.

Kad sam se prvi put susreo s kineziologijom, u trenutku sam bio zadivljen potencijalom koji sam prepoznao. To je bila „crvotočina” između dva univerzuma – fizičkog i uma i duha – spajanje dimenzija. U svetu punom spavača koji su se otrgli od izvora ovo je bio alat za obnavljanje te izgubljene veze s višom stvarnošću i njeno prikazivanje svetu. Nastavio sam da testiram svaku supstancu, misao i koncept koji bi mi pali na pamet, a to su činili i moji studenti i istraživači saradnici. Zatim sam uočio nešto čudno: dok su svi subjekti pokazivali slabost na negativne stimulanse (kao što su fluorescentna svetlost, pesticidi i veštački zaslađivači), učenici duhovnih disciplina koji su unapredili svoj nivo svesnosti nisu pokazivali slabost poput običnih ljudi. Nešto važno i odlučujuće promenilo se u svesti tih subjekata – očigledno njihova spoznaja da nisu prepušteni milosti sveta već su pod uticajem onoga u šta veruje njihov um. Možda je sam proces napretka ka prosvetljenju mogao da ukaže na jačanje ljudske sposobnosti da se odupre promenljivosti postojanja.

Sve više sam bio zadivljen sposobnošću da se stvari u svetu mogu menjati ako ih jednostavno tako zamislimo; video sam kako ljubav menja svet svaki put kad zameni „neljubav”. Čitav sistem civilizacije mogao bi se temeljno izmeniti usmeravanjem ove moći ljubavi na konkretan trenutak. Kad god se to događalo, istorija je kretala novim putevima.

Sad se činilo da ne samo da se ovi ključni uvidi mogu saopštiti svetu već se mogu vidljivo i neosporno demonstrirati. Izgledalo je da je najveća tragedija ljudskog života oduvek bila što se psiha lako dâ prevariti; neslaganje i razdor neizbežna su posledica nesposobnosti čovečanstva da razlikuje laž od istine. Ali ovde je bio odgovor za tu osnovnu dilemu, način da se preoblikuje priroda same svesti i objasni nešto o čemu bismo inače mogli samo da nagađamo.